

Sygn. akt II Ka 978/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Sędziowie:	SO Agata Kowalska (spr.) SO Karol Troć
Protokolant:	st. sekr. sad. Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Jolanty Świerczewskiej - Zarzyckiej

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2022 r.

sprawy **I. B.**

oskarżonego z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k., art. 162 § 1 k.k, art. 244 k.k

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 4 października 2021 r. sygn. akt II K 68/21

I. w zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego I. B. na rzecz Skarbu Państwa 2563,38 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 978/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**Wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 4 października 2021 r. sygn. II K 68/21****1.2. Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy- odnośnie czynu z pkt I a/
o

#

co do kary za czyn z pkt I a/o w
konsekwencji co do kary łącznej

#

co do środka karnego lub innego
rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		I. B.	Naruszenie przez oskarżonego przepisów ruchu drogowego w postaci przekroczenia prędkości administracyjnie dopuszczalnej nad danym terenie, które przyczyniło się bezpośrednio i stanowiło condicio sine qua non, warunek konieczny zaistnienia zdarzenia, którego ramy określono w akcie oskarżenia. Oskarżony (kierujący samochodem O.	Opinia biegłych T. D. i M. F.	809-822

			(...) nr rej. (...) przy prędkości 80 km (Sąd Okręgowy poczynił w tym względzie ustalenia „na korzyść” zgodnie z tym co deklarował oskarżony) nie miał możliwości uniknięcia wypadku. Taką możliwość miałby gdyby prowadził swój pojazd z prędkością dopuszczalną, obowiązującą na przedmiotowym odcinku drogi.		
--	--	--	---	--	--

**2.1.2. Fakty
uznane za
nieudowodnione**

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

**2.2.1. Dowody będące
podstawą ustalenia faktów**

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1.	Opinia biegłych T. D. i M. F.	Przyczyny obdarzenia wiarą tegoż dowodu wskazano w rubryce

	<p>3.1 omawiając zarzut z pkt I apelacji, albowiem Sąd Okręgowy w tejże rubryce omówił zastrzeżenia obrońcy do opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych dotyczące tej konkretnej sprawy, które pojawiły się już w toku postępowania pierwszoinstancyjnego i do których koniecznym było odniesienie się w instancji odwoławczej przy ocenie „nowej” dla stron opinii. Jednocześnie, z uwagi na porządek wyводу, nie powielano tych samych rozważań w kilku rubrykach tabelarycznego uzasadnienia. Sąd Okręgowy stoi bowiem na stanowisku, iż umiejscowienie danych elementów w konkretnej rubryce stanowi kwestię techniczną i drugorzędną, a uzasadnienie w formie tabelarycznej należy odczytywać jako spójną całość, o ile tylko zawiera wszystkie elementy o jakich mowa w art. 424 § 1 kpk i art. 433 § 2 kpk.</p>
--	--

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>	
---	--

Lp.	Zarzut	
1.	<p>Mogącą mieć wpływ na treść wyroku <u>obrazę przepisów postępowania karnego, a mianowicie art. 4 kpk i art. 7 kpk i art. 201 kpk</u>, poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów polegającej na bezkrytycznym uznaniu, że opinie biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków są pełne, jasne, logiczne oraz wyczerpujące i nie zawierają uchybień, o których mowa w art. 201 kpk, w sytuacji, gdy opinie opierają się na nieprawidłowych ustaleniach przyjętych przez biegłego, tj.</p> <ul style="list-style-type: none"> • że do potrącenia pieszego doszło centralną częścią pojazdu (przodem pojazdu) - k. 298 akapit drugi pierwszej opinii, w sytuacji, gdy materiał dowodowy wskazuje, iż było to potrącenie narożnikiem pojazdu z prawej strony; • że kilka pasm włosów w miejscu, gdzie szyba czołowa była połączona z dachem pojazdu należały do pieszego, a dowody te zostały zabezpieczone w trakcie oględzin (k. 293 przedmiotowej opinii: Dokonujący oględzin stwierdził obecność kilku pasm włosów w miejscu, gdzie szyba czołowa była połączona z dachem pojazdu), w sytuacji, gdy protokół oględzin pojazdu z dnia 06-12-2021 r. wykonany w KPP Ł. (k. 42-43) nigdzie nie wskazuje na ujawnienie włosów w miejscu, gdzie była szyba czołowa, nadto włosy nie zostały zabezpieczone i nie zostało zbadane do kogo należą; nie sposób zatem uznać, iż włosy należały do pokrzywdzonego 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

i mogą posłużyć jako dowód niezbędny biegłemu do wyliczenia prędkości pojazdu uczestniczącego w wypadku;

- że miejsce potrącenia pieszego znajdowało się przed miejscem, w którym zabezpieczono pudełko tekturowe, w sytuacji, gdy w dniu zdarzenia wiał silny wiatr, a zatem pudełko, zanim zostało zabezpieczone przez służby, mogło zostać przesunięte podmuchem wiatru i nie jest możliwe w oparciu o położenie tego pudełka ustalenie gdzie doszło do zdarzenia (czy przed czy za pudełkiem);
- że otwór w szybie czołowej powstał na skutek uderzenia przez głowę (k. 297 opinii biegłego), w sytuacji, gdy z protokołu sekcji wynika, że rany na głowie były powierzchowne, drobne, niewielkie otarcia naskórka, podobnie jak w przypadku lewego barku - co wskazuje na niewielkie prawdopodobieństwo, że to głową pieszy uderzył w szybę, a nie barkiem albo łokciem (jak wynika z sekcji pieszy doznał wieloodłamowego złamania łopatki lewej oraz lewej kości ramiennej - k. 241), co wskazuje, że pieszy mógł uderzyć w szybę czołową łopatką lub ramieniem;

co skutkowało tym, że biegły przy ocenie prędkości pojazdu opierał się na metodzie przyrostu rozwinięcia pieszego, której zastosowanie jest możliwe, gdy do uderzenia doszło centralną częścią pojazdu, a wobec powyższych zarzutów obrony nie było prawidłowe, a zatem należało wywołać dowód z opinii innego

	<p>biegłego, który w oparciu o prawidłowe ustalenia dokonałby rekonstrukcji wypadku i ustalił czy I. B. mógłby uniknąć wypadku w okolicznościach faktycznych, w których doszło do zdarzenia z udziałem pieszego.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Na przedpolu rozważań zasadniczych, uściślenia wymagało co skarżył i czego domagał się skarżący – negował on jedynie winę oskarżonego za czyn z pkt I a/o, tj. art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk) i karę jednostkową za ten czyn (3 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności), a w efekcie – karę łączną. Wina i rozstrzygnięcia o karze, dotyczące dwóch pozostałych czynów z pkt II i III aktu oskarżenia, nie były przez niego kwestionowane.</p> <p>Pomimo zmiany z dniem 1.07.2015 r. przepisu art. 424 § 1 pkt 1 kpk, poprzez dodanie do jego brzmienia stwierdzenia, że uzasadnienie ma być „zwięzłe”, norma ta w swojej istocie nie uległa zmianie i wskazuje na te same elementy, które winny znaleźć się w treści pisemnego uzasadnienia wydanego orzeczenia. Uwaga ta, w przekonaniu Sądu Okręgowego, dotyczy także uzasadnienia pierwszoinstancyjnego, sporządzanego w świetle nowelizacji z 2019 r. (dodania art. 99a kpk) w formie tabelarycznej na urzędowym formularzu, według wzoru określonego stosownym rozporządzeniem. Oczywistym obowiązkiem Sądu a quo jest dokonanie wnikliwej oceny dowodów zarówno tych, na których opiera wyrok, jak i</p>		

tych które odrzuca, a ocena ta nie może ograniczać się do ogólnikowych, mechanicznie powielanych stwierdzeń, jak to uczynił oceniając większość dowodów Sąd Rejonowy w Łukowie w rubryce 2.1. Ocena przeprowadzonych na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego opinii biegłego w wydaniu tegoż Sądu ograniczyła się do stwierdzenia „Wszystkie opinie zgromadzone w sprawie są pełne, jasne, logiczne oraz wyczerpujące, nie zawierają uchybień, o których mowa w art. 201 kpk.” (k. 683). Tego rodzaju postępowanie po stronie Sądu Rejonowego budzi zdziwienie z uwagi na zastrzeżenia zgłaszane przez obrońcę wobec wydanych w tej sprawie opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, co powinno skłonić Sąd merytoryczny do bardziej szczegółowego odniesienia się do oceny tychże dowodów, także w kontekście uwag zgłaszanych w ramach realizacji prawa do obrony. Dopiero wskazanie przyczyn uznania poszczególnych dowodów za wiarygodne oraz uzasadnienie dlaczego nie uznano dowodów przeciwnych, czyni zadość obowiązkowi Sądu, wynikającym z zasady prawdy materialnej art. 2 § 2 kpk oraz art. 4 kpk w zw. z art. 7 kpk i art. 410 kpk.

Zastrzeżenia, które przedstawiono do tychże opinii (pierwszej i uzupełniającej biegłego P. K.) zostały powielone we wniesionej apelacji. Zawartość merytoryczna środka odwoławczego nie wykraczała poza ramy wskazania dlaczego jej autor nie zgadza się z wnioskami opinii w/w biegłego, z naturalnymi konsekwencjami płynącymi z tegoż faktu w postaci zarzutu co do ustaleń

faktycznych Sądu Rejonowego poczynionych na jej podstawie oraz surowości pierwszoinstancyjnego rozstrzygnięcia o karze jednostkowej, dotyczącej czynu z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk.

Uchybienie art. 424 § 1 pkt 1 kpk, powiązane z obrazą w/w przepisów nie warunkowało jednak automatycznie konieczności uchylenia zaskarżonego wyroku, albowiem Sąd Okręgowy respektując art. 455a kpk badał prawidłowość zaskarżonego wyroku i jego treść, nie zaś dość lakoniczne uzasadnienie pierwszoinstancyjne. Uchybienie tego rodzaju bowiem utrudniało, aczkolwiek nie uniemożliwiało kontroli odwoławczej zaskarżonego orzeczenia. Z tego też względu, Sąd Okręgowy uznał zarzut apelacji za „częściowo zasadny”, albowiem uchybienia Sądu Rejonowego, jakkolwiek rację należało przyznać autorowi apelacji, iż rzeczywiście zaistniały, nie miały wpływu na treść zaskarżonego wyroku, bowiem ten był prawidłowy co do meritum, czyli winy oskarżonego i wymierzonej mu całości represji karnej.

Uzupełnienie postępowania dowodowego w II instancji utwierdziło Sąd Okręgowy w przekonaniu o prawidłowości zaskarżonego wyroku. Należy zgodzić się z obrońcą, że opinia wydana przez biegłego P. K. (2) (właściwie 2 opinie: pierwsza z k. 391-405 i uzupełniająca z k. 557-568) była niejasna, niepełna, budziła także wątpliwości co do kategoryczności wniosków w niej sformułowanych, nadto jej fragmenty nie pozostawały ze sobą w spójnym powiązaniu, a logicznie, całościowo oceniona mnożyła wątpliwości,

nie pomagała zaś Sądowi za pomocą wiadomości specjalnych, dotrzeć od prawdy materialnej. Do tego miejsca skarżącemu rzeczywiście należało przyznać rację. W pozostałym jednak zakresie Sąd Odwoławczy zarzutów skarżącego obrońcy nie podzielił, do ich skuteczności (chodzi o względną, nie zaś bezwzględną przesłankę odwoławczą) wymagane jest bowiem stwierdzenie wpływu uchybienia na treść wyroku.

Sąd Okręgowy na rozprawie apelacyjnej w dniu 25 lutego 2022 r. dopuścił dowód z opinii kompleksowej biegłych z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych (mgr inż. T. D.) i medycyny sądowej (dr M. F. (2)), którzy wydali opinię znajdującą się na k. 809-822 akt przedmiotowej sprawy. Przed omówieniem tego dowodu konieczne w kontekście argumentacji obrońcy, mającej podważyć winę oskarżonego co do czynu z pkt I a/ o, stało się poczynienie kilku kluczowych uwag dla uzasadnienia wyroku skazującego, także w części odnoszącej się stricte do ustaleń faktycznych poczynionych w II instancji, znaczenia sformułowanych wniosków i oceny opinii wyżej wskazanych biegłych.

Dla przypisania odpowiedzialności za wypadek drogowy z art. 177 § 2 kk, prócz ustalenia naruszenia przez sprawcę reguł ostrożności, konieczne jest także zweryfikowanie, że gdyby owe reguły zostały zachowane, to do wystąpienia skutku by nie doszło (por. postanowienie SN z 30.07.2020 r., sygn. III KK 165/20, LEX nr 3150243). Pamiętać należało, iż w tej sprawie oskarżony wprost przyznał, że w momencie potrącenia

R. G., jako kierujący pojazdem O. (...) przekroczył prędkość administracyjnie dopuszczalną na danym terenie, jadąc z prędkością ok. 80 km/h. Prędkość ta pozostawała zbliżona do obliczonej przez biegłego T. D., ale i przez P. K.. Z kolei, przyczynienie się do zdarzenia pokrzywdzonego wynikało jednolicie i z wyjaśnień oskarżonego i ze wszystkich przeprowadzonych w tej sprawie opinii. Ta okoliczność, ten element ustaleń faktycznych, pozostawał bezsporny. Rzecz w tym, iż w przypadku czynu z art. 177 § 2 kk współodpowiedzialnymi za wypadek drogowy mogą być dwaj lub więcej uczestników ruchu drogowego, z zastrzeżeniem przypisania im tylko takiego skutku, jaki został przez nich spowodowany poprzez chociażby nieumyślne naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu (por. wyrok SN z 23.07.2014 r., V KK 32/14, LEX nr 1499212). Jak wskazuje się w orzecznictwie, na gruncie przestępstwa z art. 177 kk, decydujące znaczenie powinno mieć takie przedstawienie zachowania uczestnika ruchu lądowego, wodnego lub powietrznego, z którego wynika, że w sposób zawiniony naruszył on zasady postępowania z dobrem prawnym podlegającym ochronie karnej - w tym wypadku - konkretne reguły tego ruchu, a w konsekwencji ich naruszenia spowodował wypadek, w wyniku czego inna osoba odniosła obrażenia ciała wymienione w art. 157 § 1 kk, doznała ciężkiego uszczerbku na zdrowiu lub poniosła śmierć (por. wyrok SN z 2.10.2014 r., V KK 77/14, LEX nr 1532787). Obowiązek zachowania prędkości administracyjnie dozwolonej (określonej według reguł ściśle sprecyzowanych w art. 20 p.r.d.), stanowi bez wątpienia element

ostrożności. Wyznaczenie prędkości administracyjnie dozwolonej, w szczególności tej określonej ustawowo w art. 20 p.r.d., jest rezultatem założenia, że tylko jazda z taką właśnie prędkością warunkuje zapewnienie należytego panowania nad pojazdem określonego rodzaju i na określonym obszarze, nawet w optymalnych warunkach. Przekroczenie prędkości administracyjnie dopuszczalnej jest niebezpieczne dla większości statystycznych kierowców, a przepisy bezpieczeństwa w ruchu muszą być ustalane dla sytuacji typowych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 2013 r., sygn. II KK 206/12, LEX nr 1311397). Z tych też względów, tak ważne było ustalenie, czy oskarżony – gdyby jechał z prędkością administracyjnie dopuszczalną 50km/h – miałby możliwość uniknięcia wypadku. Zgodnie z opinią biegłych T. D. i M. F. oskarżony I. B. poruszając się z prędkością 50 km/h miałby możliwość uniknięcia zdarzenia w postaci potrącenia pokrzywdzonego.

Skarżący kwestionował, aby do potrącenia pieszego doszło centralną częścią pojazdu. Zdaniem obrony było to potrącenie narożnikiem pojazdu z prawej strony. Jednocześnie obrońca postulował uznanie, że uszkodzenia pojazdu znajdujące się w centralnej części pojazdu (pokrywa silnika-masko, uszkodzona tablica rejestracyjna oraz kratka wlotu powietrza) powstały wcześniej, a to te uszkodzenia były każdorazowo uwzględniane i wykorzystywane do obliczeń w opiniach wszystkich biegłych. Zdaniem Sądu Okręgowego, twierdzenie, że uszkodzenia te powstały wcześniej, w tego rodzaju

sytuacji, należało ocenić jako tworzenie bezpodstawnych hipotez, dodatkowo nie znajdujących żadnego wsparcia dowodowego. Analogicznie ocenić należało zanegowanie przez obrońcę, że włosy w otworze szyby przedniej pojazdu nie należały do pokrzywdzonego, lecz do innej nieustalonej osoby. Samochód po zdarzeniu został zabezpieczony, szczegółową opinię techniczną dotyczącą jego stanu powypadkowego (k. 213 i nast.) sporządzono wkrótce po zdarzeniu (ogłędziny pojazdu i wykonanie fotografii wykorzystanych w tej opinii miało miejsce w dniu 19 grudnia 2020 r.) i chociaż śladu w postaci włosów rzeczywiście nie było w protokole oględzin (k. 42 i nast.) to twierdzenie, że ów ślad nie miał nic wspólnego z tym wypadkiem pozostało w przekonaniu Sądu Okręgowego twierdzeniem sprzecznym z zasadami logicznego rozumowania. Samochód, jak wynika z zeznań D. S., miał widoczne uszkodzenia szyby przedniej w postaci otworu na wysokości pasażera oraz liczne pęknięcia. Wyżej wymieniona przyznała, że chyba widziała krew w miejscu otworu w szybie, ale dokładnie nie pamięta (k. 28). Z uwagi na powyższe do założeń przyjętych do obliczeń w opinii biegłego T. D. i M. F., Sąd Okręgowy nie miał jakichkolwiek zastrzeżeń. Przyjęte przez biegłych metody badawcze i założenia, wynikały z wiadomości specjalnych, konkretnych obrażeń ciała pokrzywdzonego, stwierdzonych przez doświadczonych medyków i określonych uszkodzeń pojazdu oskarżonego. Spełnienie postulatu obrońcy co do przyjęcia innych założeń do opinii opierałoby się wyłącznie na wyjaśnieniach

oskarżonego, do tych zaś w części dotyczącej tego elementu stanu faktycznego, należało podejść z dużą dozą ostrożności i krytycyzmu, także z uwagi na dynamikę sytuacji, porę nocą, zdenerwowanie i ucieczkę z miejsca zdarzenia. W ocenie Sądu Okręgowego, uwagi obrońcy stanowiły polemikę z fachową opinią specjalistów. Hipotetyczne stwierdzenia obrońcy wskazywały, iż poprzestaje on na samodzielnym wdawaniu się w spekulacje myślowe natury ściśle fachowej i to w dziedzinie, w której z natury rzeczy Sądowi i stronom brakuje wiadomości specjalnych, w sposób nieuprawniony starając się wywieść, że nie można było przypisać winy za zdarzenie oskarżonemu I. B., mimo naruszenia przez niego przepisów ruchu drogowego i potrącenia pieszego. Opinia biegłych T. D. i M. F. wydana została po zapoznaniu się przez nich z okolicznościami sprawy, wynikającymi z różnych wersji zdarzenia przesłuchiwanym w sprawie osób. Wieloletnie doświadczenie biegłych związane z wykonywanym zawodem oraz opiniowaniem na potrzeby postępowania sądowego oraz ich fachowość co do zgodności z wiedzą medyczną oraz wiedzą dotyczącą rekonstrukcji wypadków drogowych i prawidłowość oraz jednoznaczność sformułowanych wniosków, miała w tej sprawie niebagatelne znaczenie. Puentując, opinia ta jako pełna, jasna oraz wyczerpująca została uznana przez Sąd Okręgowy za wiarygodną. Brak było w niej luk logicznych, wzajemnie sprzecznych konkluzji czy też elementów, które w wątpliwość poddawałyby wnioski końcowe. Argumenty wskazywane przez obrońcę w toku niniejszego procesu również nie mogły jej podważyć w sposób skuteczny. Dla Sądu Okręgowego

były one nieprzekonujące z przyczyn omówionych powyżej.		
Wniosek		
<p>- o uniewinnienie oskarżonego od zarzutu z p-ktu I. i wymierzenie oskarżonemu jedynie kary za przestępstwa z p-któw II. i III. i środka karnego za przestępstwo z p-ktu III;</p> <p>- ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Łukowie.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutów warunkowała bezzasadność wniosków.		
Lp.	Zarzut	
2.	<p><u>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść,</u> poprzez lakoniczną ocenę zachowania pieszego i pominięcie okoliczności, która ma znaczenie dla oceny winy oskarżonego oraz kary - że bezpośrednią przyczyną wypadku było zachowanie pieszego oraz że wg opinii biegłego przekroczenie dopuszczalnej prędkości przez Pana B. JEDYNIE <u>mogło</u> nie pozwolić mu na uniknięcie wypadku poprzez zatrzymanie samochodu przed torem ruchu pieszego (k. 303 - pierwszej opinii, k. 566 - ostatnie zdanie na stronie w opinii uzupełniającej), a co za tym idzie nie sposób kategorycznie uznać -</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	wbrew przyjętemu przez Sąd I instancji, że oskarżony gdyby jechał z prędkością dozwoloną miałby możliwość uniknąć potrącenia pieszego.	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut wtórny, sztucznie powielony wobec omówionego powyżej. Błąd „braku”, wynikający z nieprzeprowadzenia przez Sąd I instancji określonego dowodu, konwalidowano w postępowaniu apelacyjnym. Wykazanie błędu „dowolności” w ustaleniach faktycznych nie może polegać jedynie na prezentowaniu poglądu, że te same dowody pozwalałyby na przyjęcie odmiennej wersji zdarzeń, lecz na wykazaniu, że przy ustalaniu faktów posłużono się rozumowaniem logicznie nieprawidłowym, bądź sprzecznym ze wskazaniami doświadczenia życiowego. Tego aspektu dowolności w ustaleniach faktycznych nie wykazał skarżący.</p>		
Wniosek		
<p>- o uniewinnienie oskarżonego od zarzutu z p-ktu I. i wymierzenie oskarżonemu jedynie kary za przestępstwa z p-któw II. i III. i środka karnego za przestępstwo z p-ktu III;</p> <p>- ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Łukowie;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosków.		
Lp.	Zarzut	
3.	<p><u>Rażącą surowość i tym samym niewspółmierność orzeczonej kary łącznej 4 lata pozbawienia wolności,</u> w sytuacji, gdy wina oskarżonego (gdyby Sąd II instancji nie podzielił wcześniejszych zarzutów apelacyjnych obrony) za przestępstwo z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk jest nieznaczną, biorąc pod uwagę o wiele większe przyczynienie się pokrzywdzonego do wypadku, w tym okoliczność, że bezpośrednią przyczyną wypadku było zachowanie pieszego, a oskarżony jedynie przekroczył prędkość dopuszczalną, jednak pozostałe manewry, jakie wykonał kierujący nie zostały zakwestionowane przez biegłego i wskazują, iż kierujący w sytuacji zagrożenia zachował się prawidłowo.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Sąd Okręgowy nie stwierdził przesłanek racjonalizujących twierdzenie, aby kara jednostkowa za czyn z pkt I a/o cechowała się rażąco niewspółmiernością i aby przez to rażąco surowa była kara łączna 4 lat pozbawienia wolności wymierzona I. B. w zaskarżonym wyroku.		

W treści art. 438 pkt 4 kpk mowa jest o niewspółmierności rażącej, uznać zatem należy, że chodzi tu o dysproporcję znaczną, bijącą wręcz w oczy, a nie o ewentualne drobne różnice w ocenach sądu pierwszej i drugiej instancji. Nie może być zatem w ramach tej przyczyny odwoławczej dokonywana korekta w każdej sytuacji, w której sąd odwoławczy dochodzi do wniosku, że karę należałoby ukształtować nieco odmiennie, tj. że kara jest po prostu zbyt surowa lub zbyt łagodna (por. wyrok SA w Poznaniu z 26.11.2019 r., II AKa 195/19, LEX nr 3270493).

W tej sprawie Sąd Okręgowy stwierdził, że rozstrzygnięcie o karze orzeczonej wobec oskarżonego za czyn z pkt I a/o rzeczywiście jest surowe, aczkolwiek nie w stopniu rażącym, co dopiero uprawniałoby Sąd Okręgowy do ingerencji i wydania orzeczenia reformacyjnego w tej części. Do okoliczności obciążających oskarżonego, podanych przez Sąd Rejonowy, tj. tragicznego skutku wypadku w postaci śmierci pokrzywdzonego, znacznego przekroczenia prędkości, faktu ucieczki oskarżonego i nieudzieleniu pomocy pokrzywdzonemu, niespektowania zakazu prowadzenia pojazdów orzeczonego uprzednio, wielokrotnej karalności sprawcy oraz próby matactwa (lansowania wersji o potrąceniu dzika, nie człowieka) oraz okoliczności łagodzących: przyznania się do winy, znacznego przyczynienia się do zdarzenia pokrzywdzonego, dodać można, iż niekorzystną dla oskarżonego wymowę okoliczności w postaci jego wielokrotnej karalności wzmacniał fakt, że popełniał on czyny

skierowane przeciwko różnym
dobrom prawem chronionym.
Skazanie ze sprawy niniejszej będzie
10-tym wpisem w jego Karcie
Karnej (k. 177-178). W dniu
zdarzenia oskarżonego w ogóle
nie powinno być na drodze w
charakterze kierowcy, obowiązywał
go bowiem prawomocnie orzeczony
zakaz prowadzenia pojazdów.
Ponadto, mimo, że oskarżony jechał
wbrew orzeczonemu zakazowi,
dodatkowo naruszał przepisy ruchu
drogowego. W przedmiotowej
sprawie oskarżony zdecydował się
złamać ów zakaz bez żadnej
racjonalnej przyczyny, jedynie
po to, aby - jak podał on
i jego konkubina - zrobić
zakupy spożywcze. Nie sposób
zgodzić się ze skarżącym, który
twierdzi, że kierujący samochodem
oskarżony w sytuacji zagrożenia
zachował się prawidłowo - podjął
hamowanie i manewry obronne,
skoro zostawił pokrzywdzonego
na drodze, nawet nie wysiadając
z pojazdu, nie wiedząc czy
ten przeżyje, czy zostanie mu
udzielona pomoc, czy ktoś znajdzie
rannego pokrzywdzonego. Dlatego
też, ani przyznaniu się do
winy po stronie oskarżonego, ani
jego zachowaniu po zdarzeniu,
nie sposób było przypisać
znaczenia tak dalece łagodzącego,
jak postulował obrońca. Celem
kary nie jest wyłącznie odpłata
za popełnione przestępstwo, ale
zastosowanie adekwatnej reakcji
karnej, w postaci wymierzenia
optymalnej sankcji, stanowiącej
zasłużoną dolegliwość dla sprawcy,
z uwzględnieniem wszelkich
okoliczności występujących w
konkretnej sprawie. Te zaś, w
przekonaniu Sądu Okręgowego,
przemawiały za utrzymaniem także
tej części zaskarżonego wyroku
w mocy. Bliskie związki czasowe,

podmiotowe i przedmiotowe między czynami z pkt I, II i III aktu oskarżenia znalazły odzwierciedlenie w wymiarze kary łącznej. Pogorszenie się stanu zdrowia oskarżonego w warunkach penitencjarnych nie mogło przyczynić się do zmiany stanowiska Sądu Okręgowego i prowadzić do złagodzenia wymierzonej mu kary. W orzecznictwie wprost wskazuje się, iż kwestie związane z trudną sytuacją rodzinną skazanego oraz jego stanem zdrowia, pozostają obojętne dla samego wymiaru kary, mogą zaś mieć znaczenie dla postępowania w przedmiocie odroczenia wykonania kary, bądź przerwy w jej wykonaniu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 2015 r., sygn. II KK 126/15, KZS 2015 nr 9, poz. 11, Prok. i Pr. 2015 nr 9, poz. 19, Legalis Numer 1263165).

Orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych było obligatoryjne na podstawie art. 43 § 3 kpk i w tym względzie Sąd I i II instancji nie miał luzu decyzyjnego. W ocenie Sądu Okręgowego, wobec oskarżonego, nie zachodziły żadne szczególne względy. Na ich istnienie nie wskazywał również jego obrońca. Przepis art. 42 § 3 kk, zmieniony ustawą z 12.02.2010 r., a następnie ustawą z 20.03.2015 r., tworzy obowiązek orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych dożywotnio. Jego przesłanką jest popełnienie m.in. tak jak w przedmiotowej sprawie, wypadku drogowego kwalifikowanego z art. 177 § 2 kk, w sytuacji gdy sprawca w czasie popełnienia przestępstwa był w stanie nietrzeźwości, pod

wpływem środka odurzającego lub zbiegł z miejsca zdarzenia. Przepis art. 42 § 3 kk zawiera jednak alternatywę, a nie koniunkcję, zaś wszystkie przesłanki dożywotniego orzeczenia zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w nim wymienione nie muszą być spełnione łącznie. W przedmiotowej sprawie oskarżonemu przypisano czyn z art. 177 § 2 kk przy ustaleniu, iż zbiegł on z miejsca zdarzenia – ich spełnienie jest wystarczające, aby stwierdzić obligatoryjność środka karnego w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Obligatoryjne w sytuacji skazania było również orzeczenie z pkt 6 zaskarżonego wyroku dotyczące świadczenia na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej na podstawie art. 47 § 3 kk, które orzeczono w I instancji w najniższej, możliwej wysokości.

Kierując się przedstawionymi wyżej racjami, całość represji karnej wymierzonej oskarżonemu I. B. uznano za sprawiedliwą i zasłużoną dolegliwość.

Wniosek

- o wymierzenie oskarżonemu kary za czyn z p-ktu I. aktu oskarżenia w najniższym możliwym wymiarze;

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>W zaskarżonej części wyrok I instancji utrzymano w mocy.</p>	
<p>Zwiążle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Stwierdzona przez Sąd Okręgowy - po uzupełnieniu postępowania dowodowego w II instancji - bezzasadność wniesionej apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>Zwiążle o powodach zmiany</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>

<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
--	--

5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Sąd Okręgowy na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk, art. 2 ust. 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 2563,38 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze (suma: 400 zł opłaty od kary, 20 zł ryczałtu za doręczenia pism w sprawie oraz 2143,38 zł wynagrodzenia biegłych).

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina oskarżonego za czyn z pkt I a/o, kara wymierzona mu w I instancji za ów czyn, kara łączna, środki karne
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# w całości

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy – za czyn z pkt I a/o	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana